

Til §§ 5—9.

Svarer til §§ 7—11 i Loven af 1925. Bestemmelsen i den gældende Lovs § 8, Stk. 1, om Betalingsfristen for Hundeafgift i Kommuner, hvor Anmeldelse ikke er foreskrevet, er udgaaet som overflødig, jfr. Bemærkningerne til § 1.

Til § 10.

Bestemmelserne i Stk. 1, der omfatter Byer og Omraader med bymæssig Bebyggelse, tilsigter at modvirke Hundeejeres Tilbøjelighed til at lade deres Hunde færdes uden Tilsyn paa de for almindelig Færdsel aabne Gader og Veje m. v. til Fare og Ulempe for Færdslen. 1., 2. og 3. Punktum svarer til Bestemmelser, der er optaget i adskillige Købstadpolitivedtægter og i enkelte Landpolitivedtægter, for disses Vedkommende dog kun med Gyldighed for bymæssigt bebyggede Omraader. Stykkets øvrige Bestemmelser findes i strengere eller mildere Form i alle Politivedtægter, saavel for Byer som for Landdistrikter.

I Stk. 3 foreslaas det, at større Hunde uden for de større Byer skal føres i Baand eller være bundet eller indelukket om Natten. Den foreslaaede Afgrænsning af Tiden for Indespærringen skulde udelukke, at Hunde slippes løs i tidlige Sommermorgener, før der er Mennesker paa Markerne, saaledes at de under Omstrejfen kan overfalde Vildt og Husdyr, uden at der er større Muligheder for at hindre dette.

Da det vil kunne være af sikkerhedsmæssig Betydning, især for Personer, der bor paa ensomt beliggende Steder, at Hunde kan gaa løse udendørs hele Døgnet igennem, foreslaas det i Stk. 4, at Politiet under ganske særlige Omstændigheder skal kunne give en midlertidig Tilladelse til, at Bestemmelserne i Stk. 1, 1. Pkt., og Stk. 2 og 3 fraviges. Der er herved navnlig tænkt paa Situationer, hvor Befolkningen i et bestemt Omraade er ængstelig paa Grund af uopklarede Ildebrande, Overfald, grove Tyverier eller andre Forbrydelser af farligere Karakter, eller fordi det vides, at en eftersøgt Forbryder holder sig skjult paa Egnen.

Til § 11.

Ifølge Loven af 1925 § 13, der svarer til den forudgaaende Lov Nr. 46 af 12. April 1889 § 8, er Besidderen af løsgaaende Hunde ansvarlig for, at disse ikke bider sagesløse Personer, sønderriver deres Klæder eller paa anden Maade foraarsager dem Skade;

det anførtes i Bemærkningerne til det i 1924 fremsatte Lovforslag, at Domspraksis var noget vaklende med Hensyn til Omfanget af disse Ansvarsbestemmelser, men at man ikke fandt Anledning til Ændring af Bestemmelserne, efter at en Højesteretskendelse af 25. Januar 1924, se Ugeskrift for Retsvæsen 1924 p. 235, havde fastslaaet, at disse omfattede Hundes Skambiden af Faar paa Marken, altsaa ikke blot Skade paa skadelidtes Person, men ogsaa paa hans Ejendele. Man har fundet det nødvendigt udtrykkelig at udtale dette i Loven, idet det har vist sig, at Domstolenes Praksis uanset Højesteretskendelsen er usikker med Hensyn til Spørgsmaalet om Ansvar for Skade paa Ejendele. — Efter den gældende Lov paahviler Ansvar for Besidderen af løsgaaende Hunde, men Ansvar for foreslaas nu udvidet til at gælde alle Hunde; Ansvarets Omfang skønnes tilstrækkelig begrænset ved Reglen om, at skadelidte skal være sagesløs, hvilket kun undtagelsesvis vil være Tilfældet med Hensyn til Hunde, der er bundne eller føres i Baand.

I Stk. 2 har man samlet de i Loven af 1925 § 13, Stk. 1 og 3, indeholdte Bestemmelser om, i hvilket Omfang Politiet kan meddele de saakaldte Mundkurvspaalæg, hvorved bemærkes, at et saadant Paalæg efter Forslaget skal kunne meddeles, naar en Hund har forulempet „Husdyr i Ejendom eller paa Marken“, medens den gældende Lov kræver Forulempelse af „Kreaturer paa Marken“. Man har derhos til Sikring af Mundkurvspaalæggets Overholdelse i Tilfælde af, at vedkommende Hund overflyttes til en anden Kommune, paalagt Besidderen Pligt til at anmelde Fraflytningen.

Stk. 3 svarer til Loven af 1925 § 13, Stk. 2.

Til § 12.

I Stk. 1 foreslaas det, at Dyrplagere ikke maa holde Hund uden Politiets, eventuelt Justitsministeriets Tilladelse.

I § 6 i Lov Nr. 152 af 17. Maj 1916 om Værn for Dyr bestemmes, at vedkommende Ministerium kan give Forskrifter om Dyrs Transport, Slagtning eller Behandling i anden særlig Retning. I Medfør af denne Bestemmelse har Justitsministeriet — i det væsentlige foranlediget af Klager over uheldige Forhold i Forbindelse med Handelen med Hunde — udfærdiget Bekendtgørelse Nr. 323 af 28. November 1934 om Kontrol med erhvervsmæssig Handel med Hunde og visse andre mindre Pattedyr. Heri er det bl. a. fastsat, at Personer, der driver